

4 BÖNDAGEN 1859 OTTESÅNG

<sida1>

4. Böndagen 1859.

Ottesångs Text Ps. 43:5

Hvad bedröfvar du dig min själ, och är så orolig i mig? Hoppas up[p]å Gud; ty Jag skall ännu tacka honom, att han mitt ansigtes hjälp och min Gud är.

Vår up[p]lästa heliga Text, innehåller återigen en utgjutelse af Davids mörka stunder, hvarom vi ofta talat; ty hela 43 Psalmen, innehåller <sida2> vemodig klagan öfver det oheliga folket, en klagan öfver hemliga och up[p]penbara fiender, som hata honom och stå efter hans argesta[?]. David hade ty värr många fiender, som hatade honom af hjertans grund, för hans christendom, hvilken hans fiender ansågo för skrymteri. De ogudaktige hatade honom, emedan han bestraffade dem, för deras ogudaktiga <sida3> lefverne. På samma sätt blefvo äfven Profeterna hatade af det ogudaktiga Folket, som icke ville höra några straff[-]predikningar. Af samma orsak, blefvo äfven de christna hatade och förföljde af Judar och hedningar, ty de kunde icke vara tysta eller stumma hundar, som skälla intet. I början brydde sig ingen om lärjungarne <sida4> medan de höllo sig inom lykta dörrar, men när de började predika om den up[p]ståndne Christum, blefvo de genast antastade af den otrogna hopen. Men icke alltid har man tålt sådane christna, som hålla sig inom lyckta dörrar. Ofta hafva äfven sådane blifvit hatade, ehuru de icke stört samvets friden. Ty verlden kan icke tåla den sanna christendomen, den må nu up[p]penbara sig i hvilken form som häldst. David klagar i 43 [p]salmen öfver ett oheligt folk, som <sida5> icke vill höra talas om någon bättring. Då nemligen David på sin tid ansågs för en Skrymtare, så kunde icke det oheliga folket tåla hans straffpredikningar ty de mente, att den som vill lära andra, bör först sopa rent för egen dörr, det vill säga: "Läkare läk dig sjelf", såsom Christus talar, då han härmar efter de sorglösa människornas ordspråk. Johannes Döparen kunde Fariseerna icke straffa för synd, emedan han <sida6> var så sträng i sitt lefnads sätt, men han blef i det stället beskyld för andeligt högmod, emedan han fördömde andra och up[p]höjde sig sjelf. På samma sätt blef också Christus besky[II]d för andeligt högmod, när han fördömde hederligt folk. Ty Fariseer[-]nas tal om Johannes Döparen, han hafver djefvulen, betyder just: han hafver <sida7> den Andeliga högfärds djefvulen uti sig. och det samma sade om <sida8> Christum: "Du är en Samarit och hafver djefvulen". Det vill säga: Du är andeligen högfärdig: Du anser Dig sjelf för bättre än andra. Sådant språk fick äfvån David höra af sina fiender; och ännu i dag får man nog höra samma språk af verldshopen: Han hafver djefvulen: han är up[p]blåst af andelig högfärd. Han fördömer andra, och berömmar sig sjelf. <sida9>

Konung David blef, som andra Profeter Lärjungar och christna hatad af det ogudaktiga folket; Han klagar derföre på flere ställen i sina Psalmer, öfver sina fienders afvund bitterhet och baktal. Han säger i en Psalm: Mine fiender äro flere än håren på mitt hufvud; och de som mig hata utan skuld äro flere än sanden i hafvet. Men just derföre, att han <sida10> bestraffade andra, fick han äfven djefvulen till fiende; ty djefvulen tål icke att någon understår sig att störa den falska Samvets friden. <sida11> Konung David blef således verkligen anfäktad af djefvulen; och derifrån kom[<mer> [överstrykta](#)

4 BÖNDAGEN 1859 OTTESÅNG

tecken] hans oro, hans bekymmer, hans ängslan hans samvetsqual och hjerte ångest: han kunde icke hafva någon frid i sin själ, när Egenrättfärdigheten plågade honom. Och vi skulle icke kunna säga detta med säkerhet, om vi icke vis[s]te, att äfven Luther klagade öfver Djefvulens anfäktningar. <sida12> Vi kunna väl säga med rätta, att det är Guds anda, som hos de ångerfulla och botfärdiga, up[p]väcker en sorg, som är efter Guds sinne, men Guds anda plågar ingen med Samvets qual och hjerte ångest, utan det är egenteligen Egenrättfärdighets djefvulen, som plågar de väckta, med Samvetsqual och hjerte ångest. Sådant <sida13> fick David ofta erfara. Men lika säkert är det äfven, att djefvulen icke anfäktar någon af den sorglösa hopen, som tjenar honom troget med tankar ord och gerningar. Utan det är allenast de <sida14> väckta, som djefvulen anfäktar och plågar med Samvets qual och hjerte[-]ångest. Och i detta tillstånd var han, då han skref sin 43. Psalm. Det var en af dessa mörka stunder, som en christen ofta får erfara. David tyckte sig då känna, att det var hans själ som var ängslig och bedröfvad. Derföre säger han i dagens Text. Hvad bedröfvar du dig min <sida15> själ, och är så orolig i mig? Uti hans medvetande up[p]penbarar sig hans själ som en annan Person, än han sjelf. Han talar med sin själ, liksom med en annan person, och ber honom hoppas på Gud. Hvad är det alltså, som gör själen så orolig hos en väckt menniska? Det är en förfärlig kamp och strid emellan Michael <sida16> och Draken, det är en strid emellan den Helige Ande och den onde anden. Det är en strid på lif och död i andans rike. Denna strid är Alldeles obegriplig för den, som icke är väckt af Guds anda. Den sorglösa menniskan, kan icke begripa hvarken Davids orolighet i själen, ej heller <sida17> kan hon begripa hvad Luther menar med Satans anfäktningar: ty den sorglösa menniskan bryr sig icke om hvarken Gud Himmel eller Helvete, utan går den breda vägen rätt fram, ända till dess hon stupar: hon förlustar sig i sinliga nöjen och syndiga tids fördrif. Det som smakar <sida18> godt i köttet, det fikar hon efter, såsom fylleri, dryckenskap otuckt, grannlåt och högfärd, dans musik och kortspel: hon måste tillfrids ställa, alla sina köttsliga lustar och begärelser; så mycket som sig göra låter. Och medan hon så lefver i sus och dus, känner hon icke till några Satans anfäktningar inga Samvets qual eller hjerte ångest <sida19> besvåra henne, ty Djefvulen anfäktar ingen af sina vänner, som tjena honom troget med tankar ord och gerningar. Men David som var väckt, han har stundom Samvets qual och hjerteångest, hans själ är orolig, han måste då liksom up[p]mana sin egen själ att hoppas up[p]på Gud. Detta Davids Samtal med sin egen själ, hörs visserligen besynnerligt i våra öron, men det kommer <sida20> Deraf, att David med sin själ mente någonting helt annat än hvad vi förstå med själ. Davids själ hade nemligen sitt säte i hjertat, men vår själ sitter merändels i hufvudet, hvarest Förnuftet regerar; Och detta stora Förnuft som alla oomvända <sida21> menniskor taga till råds i andeliga ting är förblindat, och leder på en galig väg. Men så snart menniskan blir väckt får hon känna att hon har en annan själ, än den, som sitter i Skallbergen[.] Skulle här nu finnas någon <sida22> själ, som känner sig orolig liksom David, han bör veta, att Guds ande och verdens ande äro i kamp och strid uti hans hjerta[.] Det är en strid emellan Michael och Draken; Och de få själar, som känna den strid innom sig böra hoppas, att den stora Draken blifver utkastad ifrån nådens himmel. Men de som icke hafva någon

4 BÖNDAGEN 1859 OTTESÅNG

strid, med Djefvulen verlden och sitt eget kött, de äro lika långt ifrån saligheten, som jorden från <side23> himmelen. O! menniska betänk dig väl, innan du går att leka med Elden, som brinne[r] i ditt eget hjerta; Och betänk Dig väl, innan Du går att leka med den heliga Eld, som christus kom att up[p]tända på jorden. Bägge dessa Eldar äro farliga att leka med; Men den som vandrar i mörkret ser dem icke; derforre går hon liksom flugan bums i Eldslågan och ligger sedan och jämrar sig och sparkar på rygg med afbrända vingar.

—
Original / Merikallios samling / Uleåborgs landsarkiv